

יזם חולוני רצה להוכיח שמכשירי הרדיו-טלפון מהווים סיכון ביטחוני – ועל כן שידר הודעה לנשיא סוריה:

ן ערתי-המישמעת של המועצה לקשר ולאלקטרוניקה של משרד-התיקשורת היתה מוועזת. על השול-חן ניצב מכשיר אלחוט. עמי שדה, בעל חברה פרטית לאלקטרוניקה מחולון, בשם חץ אלקטרוניקה, שהוערה רנה בעניינו, שידר באמצעות מכשיר-טלפון הודעה בקולו למנוי אלמוני. ההודעה היתה בנוסח זה:

„צנון ארום, צנון ארום, אסר, תזין את הכוחות בשעה 12”

שרה ביקש להוכיח בדרגמה הקשור רה לעניינו, שכאשר משודרת הודעה בקולו של המודיע, המחשב המעביר את המידע לקולט אינו מסגן את סוג המידע.

חבריהוועדה חשבו אחרת. לפתע פלט המכשיר את הודעת המילחמה בקולו של שרה. קצידיה ביטחון, שנכח בחדר, זינק אל המכשיר וסגר אותו. „מה אתה עושה?” הוא צעק על שרה, „אתה תגרום למילחמה” המשיב לו שרה, מבורח, שניתוק המכשיר הקולט בחדר אינו מונע את השמעתו מחוץ לדלת הנעולה. הנוכחים היו מבוהלים עד מוות. „שרק לא ייגמר העניין במילחמה, אם

אסדה תזיז כוחות!

אחריכך נשללו רישיונות החברה מחולון.

מכאן ועד לפני לבג”ץ הדרך היתה קצרה.

בעתירה המנומקת מבקשים שני היזמים לדעת מדוע לא ינתנו רישיונות חדשים להקמת תחנה לקשר אלחוטי פרטי לתחנה הכוללת מגשר אוטומטי. שדה (37), כלכלן במיקצועו וארליך (37), אלקטרונאי, עובדים בתחום זה משנת 69. שניהם שאפתנים ובעלי ראש פתוח לעיסקי אלקטרוניקה. ההמצאה שלהם נועדה לשפר את יכולת ההתקשורת בין רוכשי המד-ערכת, כשהם נשענים על מכשירי-הטלפון הסטנדרטיים של רשת-הטל-פונים הארצית. המגשר נועד לאפשר שיחת-טלפון בין מי שמשוחח ממכ”ש-שירי-הטלפון הרגיל שבביתו אל זה שיש לו מכשיר קליטה נייד – אל-חוט. המותקן בדרך-כלל ככלי רכב או נישא על-ידי המנוי.

בשפה פשוטה, מדובר ברדיו-טלפון המותקן במכוניות והמאפשר שיחה עם נהג הרכב גם במהלך נסיעה. הוא זול, יעיל, אך מוגבל מפני שהשיחות אינן בלעדיות ותדרשי-שידורים פרוץ.

המישרד של אמנון רובינשטיין נתן לחברה אחת מונופול על רשת מכשירי-טלפון לעשירים. עכשיו דורשת החברה לסלק את כל מתחריה

מישהו מעבר לגבול ישמע את ה-הודעה, סח אחר. קטעו זה אינו לקוח מפליטון. שרה ננזף על-ידי חבריהוועדה על כך שהוא עבר עבירת-מישמעת חמורה. המיסמך כולו נמצא עתה בבית-המישפט ה-עליון, שם מתבררת עתירה של חץ

מרים הנהג התרון את האפרכסת בתוך המונית. ההמונה נשמעת על-ידי כל הנהגים הנמצאים בתנועה, ומי שהכי קרוב לבית המזמין הוא שמקבל את הנסיעה. הפטנט אינו מצריך העסקת סדרנים בתחנה במשך כל שעות היום והלילה, ומאפשר ניידות גדולה יותר.

את שיטת-ההפעלה של תחנת-המוניות, תחילת חודש פברואר 85 פנה ביבר לאחד הנהגים, ראובן פייביש, שאצלו הותקן המגשר, אמר לו שהוא פועל על סמך תלונה אנונימית של תושב אילת. ביבר ביקש לבדוק את

שרה וארליך פנו למישרד-התיקשורת לקבל אישורים מתאימים, והם קיבלו אותם. מזה שנים הם מוכרים את הציוד ללקוחות, ודואגים עבורם ל-קבלת הרישוי הפורמאלי.

לכן, כאשר התעוררה שאלת ה-מגשר באילת, נדהמו שני החולונים. הם ביקשו בדיקה חוזרת של הפטילה. ועדה של מישרד-התיקשורת שאליה פנו החולונים קבעה ומצאה, שתחנת-המוניות באילת לא חרגה מתנאי-הרישיון. פירושו של דבר, שהאישור שניתן לחץ אלקטרוניקה תקף גם ביחס לפטנט האילתי, שהוא כולל הפעלה אפשרית של המשרד בלי מי גשר, ארירוק על-ידי צילצול בטלפון. אבל מתוך עיון בתיק הפניה לבג”ץ, כשקוראים את תצהירי התשובה של החברות מוטורולה ותדיראן, מתברר מה טעם מצא הפקיד הבכיר ביבר להתערב אצל נהגי-המוניות באילת, ועל-פי הכתוב בעתירה לבג”ץ אף להמליץ לנהגים על שימוש במכשירים של חברה אחרת. ביבר, אגב, מכחיש בכל תוקף טענה זו בתצהיר-התשובה שלו.

מוטורולה ותדיראן פנו לבג”ץ והוכירו לביית-המישפט הנכבד מיכרז, שהוציא מישרד-התיקשורת עוד ב-83, להספקת ציוד לשרות רדיו-טלפון צי-בורי אוטומטי דו-כיווני נייד, המשולב ברשת התיקשורת הארצית, בהפעלת מישרד-התיקשורת. ציוד זה נישא או מתקן ברכב, והוא מאפשר קשר רדיו-טלפון כשיטה אוטומטית באמצעות חיוג, או ללא תיווך דיני של מפעיל-התחנה.

מוטורולה, שהתאחדה בשלב מאו-חר יותר עם ענק-אלקטרוניקה אחר, תדיראן, כדי לקבל את הפרוייקט ולהפעילו, וכתה במיכרז המעניק לה זיכיון בלעדי לתקופה של שבע שנים להספקת הציוד והפעלתו. המיכרז כלל התחייבות של מישרד-התיקשורת כי לא ינתנו רישיונות אשר יאפשרו גישה ישירה בין רשתות אלחוט לרשת-הטלפונים הארצית.

הרפתקת המונופול

שמע מוכר? לפני כמה שבו-רעות שבר העולם הזה (4.12.85) (המשך בעמוד 29)

11. ערונו אלחוט: בשעת ההדגמה בוצעה ערכת אלחוט ע"י מר ע. שדה ע"י כך ששדר באלחוט: „צנון ארום, צנון ארום, אסר תזיז כוחות בשעה 12.00”. זאת על אף שנתיקש ע"י קצין הכטחון לא לעשות כך.

יזמים ארליך ושרה, המכשיר ודו"ח ועדת-המישמעת יזמים ארום! צנון ארום!

אלקטרוניקה נגד ראשי מישרד-התיקשורת, בזק והחברות מוטורולה ותדיראן, בעניין הפעלת מגשר ל-טלפון – פטנט של שדה ושל שותפו לעסק, מנחם ארליך. יריביהם טענו נגדם שהציוד שלהם מהווה סכנה בטחונית.

במה מדובר? מי שהורמן לאילת ונסע במוניות של תחנת המלך שלמה, הבחין בחי-דרוש ישראלי. לתחנה אין „בורקה” מישרד-מוניות, כמקובל. מכשירי-ה-טלפון האחד שלה מחובר לכל מוניות-התחנה, וכאשר מישהו מטלפן לתחנה,

נהגי התחנה האילתית מחוברים למגשר-לטלפון של חץ אלקטרו-ניקה.

המלצת הפקיד

כל היה טוב ויפה, עד שלפני כמה חודשים ירד לעיר הדרומית ישראל ביבר – עובד בכיר במישרד-התיקשורת, שהוא ממלא-מקום מנהל-מחלקת התדרים והרישוי במישרד. רד, נראה שהוא לא הגיע לאילת במיקרה, משום שבהגיעו גילה מייד

מי צוחק ממי?

(המשך מעמוד 15) האלה נשמע הטקסט, שנכתב על-ידי דן אלמגור, כמו קישקוש מילים כי קופסת פח ריקה. דן אלמגור מנסה כבר כמה שנים לכתוב סאטירות והתוצאה, בדרך-כלל, דומה לממטרה המתזזה לכל הכיוונים ואינה פוגעת בשום דבר, הוא חוזר על עצמו ועל אחרים ואינו מחדש דבר.

להצטלם עם כוכבים

ב הפסקה, אחרי שהתחככתי קצת בנבחרת-האומה והתיקשורת, אחרי שחיכתי וחייכו אליי כמה מן המוזמנים החשובים, נמלטתי אל תוך אפלת-הלילה השקטה והגואלת. אין ספק שהכוכב האמיתי של הערב הזה היה אלכס קוטאי, איש יחסי-הציבור. הוא היה לבוש כמו חתן הצועד אל חופתו, בחליפה כחולה כהה, וצפה בהתרגשות כיצד מתגשמים חלומותיו למול עיניו.

המתכון להצלחה קבוע, כמו מתכון קבוע של עוגת-גיבינה מוצלחת, שחודר ריח עליו שוב ושוב. החומרים המרכזיים לפעמים פחות משוכחים ולפעמים הטובים ביותר הקיימים בשוק.

החומרים הדרושים: כמה חברי-כנסת על נשותיהם ובעליהן. רצוי שיהיו מגוונים מבחינה פוליטית. למשל: שניים מערך, אחד מהם בכיר. שניים ליכוד, רצוי חרות, אבל גם ליברלים וכולם לא רע בכלילה הזאת. אחד או שניים יותר שמאלה מהמערך, לא ללכת על משור קיצוני יותר ממפ”ס או מר”ץ, זה לא פופולארי, והד צלמים לא אהבים אותם כסיואציות האלה. אם אפשר להשיג שר או שניים, הרי ששיחקת אותה בגדול.

חוף מזה רצוי שיהיו עורכי עיתונים ו/או עורכים בכירים בעיתונים, כמה קציני-צבא קבע או ברימוס, דמות או שתיים מן המצויים עכשיו בכותרות הראשיות, רצוי לא מן הפלילים, למי רות שכלאה קשה להשיג בזמן האחרון. אלה אינם שמיסילב שהם משמשים סטאטיסטים ואילו-סטרציות לדבר אחר לגמרי.

לא ברור מה גרם לח”כ ברעם ולח”כ בודאלישר לצאת בלילה קר מביתם בירושלים ולעשות את כל הדרך לתל-אביב כדי להשתתף באירוע הזה. כשאיש יחסי-ציבור כזה מתקשר לעיתונאי כדי לשכנע אותו לבוא ולכ” תוב, הוא צריך לפתות אותו, כי אחת השאלות הראשונות של העיתונאי היא: „מי יהיה שם?” והפיתוי קל ככל שיש יותר מה להראות, „היה שם עיתון נאים יחורים, עמיתים”, נו, זה לא פיתוי קורץ. „היה שם שחקנים וזמרים”, או זה כבר מתקרב למשהו שכדאי לטרוח למענו. „היה שם חברי-כנסת, או ש” רים”, זה כבר משהו שאי-אפשר לסרב לו. תחת פיתוי כזה גם עולה ערכו של העיתונאי בעיני עצמו ובציני הסביבה. הוא לא הולך סתם לפרמיירה, הוא הולך לפרמיירה ביחד עם חברי-כנסת ושר, שאחרי-כך יוכל לזרוק את שמותי-הם בנוף-שלא-נטיית בנסיבות חברתיות. אחרי מופעים כאלה יש, בדרך-כלל, מסיבה יוקרתית יותר או פחות. וכי מסיבה הזו יכול כל מי שלא הספיק להצטלם בכניסה לאולם לקבל הודמי-נות נוספת אחרי ההצגה, ואפילו, אם הוא די חשוב ומושך כותרות, להצטלם גם עם כוכבי-ההצגה ועושי-המלאכה — כותב, מלחין, כימאי בכבודם וכי-עצמם.

בשלב הזה כבר ברור שזוהי מטרת כל האירוע, ולא המופע עצמו. לעיתים נדמה שכל מה שהולך על הבימה מיותר לגמרי, ואפשר לקצר את כל התהליך ולחסוך מזמנם של המוזמנים היקרים. ברור שבימים הבאים, אחרי הצגת-כבודה כזאת, יהיו העיתונים מלאים בתמונות, סיפורים, אנקדוטות, פרפרזות, ריאיונות, ראיונות ומה-אל על המופע הזה, והקהל קורא-העיתונים יהיה בטוח שלפניו הצגת המאה. הרי אם כל האנשים החשובים האלה היו שם, זה בטח משהו טוב. ואם זאת הצגה כל-כך טובה וחשובה, מוכרחים לקנות כרטיסים — דבר שאף אחד ממצטלמי הפרמיירה לא עשה, כמובן.